

VOICU LĂZĂRUȚ

**LUMEA ASTA
NU-I A NOASTRĂ**

DEVA - 2021

CUPRINS

1. Lumea virusată a vieții noastre superstresante...	7
2. La Centenarul Liceului „Avram Iancu”	13
3. Participant activ la 50 de Aniversări	20
4. Sinestezii și tatuaje	38
5. Beat de iubire, mort din prea multă fericire...!	50
6. Ninge peste crizanteme	64
7. Artă de a trăi și a îmbătrâni	74
8. Vremea nevrerii, pierzaniei și irosirii	92
9. Sinestezii ilare ale copilăriei mele nefericite	102
10. Herta Müller, iubita din neant	126
11. Tumultul hormonilor adormiți	144
12. Bătrânețe în Pandemie. Amintirile	159
13. Sinestezii ilare de cimitir trist	170
14. Aparținătorul ciung de canceroși	187
15. Bezmetici printre rahiți	204
16. Derulându-mi mânia viața	212
17. Viața după dosar	223
18. Nu spera, nu dispera, doar iubește !	234
19. „Casa de Copii” nu este acasă !	242
20. Câini, pisici, circ, politică, gută, viruși	257
20. Opreți Sportul! Să facem pauză	269
22. Internetul, facebookul	276
23. Artă superficialității	285
24. Cu frică, în Lumea nepremianților	301
25. Ziua când s-a desființat sărutul, râsul și fericirea Lumii	314

Alte cărți de autor:

1. **Generații cu frică**
2. **Clepsidra fricii**
3. **Mama mea, “gladiatorul”**
4. **Caleidoscopul de pe Terasă**
5. **Viața după dosar**
6. **În umbra fricii**
7. **Suferințe ascunse, vieți irosite**
8. **Amintiri triste, sinestezii ilare**
9. **Cuvintele care au spart închisorile**
10. **Blestem basarabean**

1. Lumea virusată a vieții noastre superstresante... pentru alții și triste ... pentru noi sau „Ziua Covid”, când s-a desființat sărutul și a murit îmbrățișarea...

*„Viața asta trece, îngrozitor de repede.
N-apuci să te naști c-ai și îmbătrânit”*
Nichita Stănescu

Ce mizeră Aniversare ? Tocmai când împlinisem 68 de ani, în 16 martie, în plină pandemie ucigașă, „FB”-ul meu îmi anunță veștile triste că, doi foști colegi din tinerețe, au decedat. Nu se specifica dacă din cauza virusului Covid-19 sau din alte motive cu antecedente de boli cronice. Nu am crezut vreodată că epidemiile contagioase din epoca tehnologiei moderne vor mai putea declanșa atâtea teroare și moarte, ca pe vremea ciumei din Evul Mediu. Cât de ciudat ? Unul dintre prietenii morți glumea, cu câteva luni în urmă, pe seama pandemiei spunând că potrivit celor mai recente cercetări ale oamenilor de știință din întreaga lume, dacă ai noroc, scapi...! Ce proastă premoniție am avut în toată creația mea de proză, în care includ frica sau tristețea lumii și a vieții de pensionar încă din titlu. Să nu mai mă gratulez cu inspirația mea literară, pentru că de 3-4 ani scriu de zor – „Lumea asta nu-i a noastră”. De fapt, multe Edituri îmi reproșau benign că scriu o proză prea plină de necazuri, frică și suferințe. Nici n-am motive de așa stare ?!

Această pandemie ne-a trezit la o realitate tristă a singurătății individului, a faptului că în fața morții sau a unor boli mondiale perfide Lumea se clatină și începe să se gândească mai mult la oamenii de lângă ea și să aprecieze mai mult valoarea intelectuală și științifică și, dar, în special, pacea Lumii. Asta, ca să nu mai pomenim că orice cutremur mare, inundație sau incendiu prinde mereu Lumea nepregătită iar victimele sunt de ordinul milioane, mai des din partea celor săraci. I-am blestemat pe Dictatorii ucigași - Hitler și Stalin - cei care ar fi omorât milioane de oameni, printre care și mulți și importanți oameni de știință

sau medici ai Planetei. Nu i-am băgat în seamă pe Obama, sau D.na Clinton care ne spuneau de la cele mai înalte tribune despre sistemul național și mondial de sănătate că este putred și trebuie susținut și dezvoltat mai mult ca înarmarea omenirii. Dar, cine să-i asculte ? Trump, Putin, Președintele Chinei sau al Coreei de Nord, cei care se vor instala pe viață la cârma țărilor lor în care nu contează decât profitul și ambițiile politice, iar pacea și salvarea omenirii și a planetei trece parșiv în derizoriu ?

Abia azi, când nu mă mai pot întâlni bisăptămânal cu prietenul Ion, pe Terasa mea creativă, acesta îmi reproșează constructiv și hazliu la adresa scrisului meu, că no amu, mă...moțogane confrate, acumai motive de scris...cu frică, că oamenii se văd doar pe calculator pe fb-uri și se ascultă doar la telefonul mobil. De asta au avut grijă conducătorii moderni științifici ai lumii contemporane, ca să dezvolte arta dominării și a războiului, uitând de pacea și sănătatea omenirii. Un lucru este în sufletul trist al fiecărui OM al Planetei că, azi, toți trăim într-o Lume moartă în care ne ține doar dragostea de câțiva oameni și trecutul inegalabil pe care toți îl regretăm și-l pomenim comparativ dureros. Prietenul meu îmi vorbește la telefon, cam cât am vorbit cu el într-o lună, despre Lumea care s-a urâtât brusc, a decăzut, s-a șubrezit, s-a destrămat, izolat iar păreriile noastre filozofice despre viață au mai mult o tentă funebră și gânduri finale negre ca o dezertare din viața care până mai ieri era un Paradis existențial și pe care n-am știut nici să-l apreciem și, prostește, nici să-l valorificăm.

Urâm și desființăm pe toți conducătorii de stat din România și din Lumea în care au grijă doar de un privat confortabil și egoist, dar mai mult ne doare faptul că o omenire avansată medical sau, așa credeam, nu poate triumfa în lupta cu un singur virus. Și ceva, mai continuu dezgustător și ucigaș este că alți conducători de state mint, se războiesc în lupte de doctrină, în creația de arme letale iar inteligența Mondială nu este stimulată să aibă grijă de OMUL Planetar ci de cel mai puternic și cuceritor. Unii mai vorbesc cu superioritate despre doctrină și Pace, de colaborarea pe tărâmul științei, tehnicii și medicinei ! Ce blestem mondial? În zi de Sărbătoare a Paștelui? Paștile Mamii lor de degenerați mintali ! Și cine ne-a trezit din adormirea minții umanității ? Un minuscul dușman mic, dar cu nume regal - Corona Virus al XIX-lea. Deciziile luate

de conducătorii actuali ai Lumii noastre ne vor afecta pe toți românii pe vecie. Oricum, de acum înainte, între toate popoarele se va vorbi mai puțin de economie și mai mult despre sănătate, boli și moarte, pentru că toți trebuie să ne hrănim. Miliardele de locuitori ai Planetei sunt la un moment de mare cumpănă, când vor aprecia mai mult pacea și sănătatea Pământului. Va urma pentru mulți ani o regândire a viitorului pentru că majoritatea oamenilor meditează la existența personală, dacă poate mâine nu vor mai exista, la ce se va întâmpla cu popoarele Planetei peste puțin timp. Cu tristețe și o senzație de slăbiciune fizică ne gândim triste la faptul că marii conducători ai Lumilor vor trata viața noastră cu respect și responsabilitate. Mă chinui constant și de mult timp să o țin în viață pe mama mea, la cei 91 de ani, fără să aibă decât o răceală pribeagă, și ea se uită la mine rugător că vrea să trăiască pentru a-și mai vedea nepoții și strănepoții. Toți sperăm cât încă mai respirăm, iar ea nu înțelege mai nimic de ce se întâmplă afară, unde moartea este ca o loterie și un blestem. Nici prietenii mei încă nu pot să înțeleagă ce se întâmplă cu noi, cu viața, iar, după ce mă gândesc la trecutul pe care uneori l-am defăimat, mă cuprinde o ciudă de copil răsfățat și needucat. Înțeleg însă, trist că nimic nu va mai fi atât de bine și frumos ca și în orice clipe sau în anii trăiți de noi în pace, liniște, sănătate, libertate, fericire..., culmea, în comunismul defăimat azi. Și că va trebui să le dăm uitării amintirile sau să le scriem cu realism și patos. Și, niciunul nu o vom uita, cât vom mai trăi în această Lume virusată pentru ...vecie !

Mi-a pierit brusc cheful și mândria de a scrie din tot ceea ce am acumulat în ambițiile și planurile mele din ultimii 30 de ani. Îmi programasem solemn ca la pensionare să-mi trăiesc viața în miniizolare, liniște, pace mondială, confort social. Toate s-au risipit ca într-un cutremur devastator urmat de un incendiu ucigaș. Nici nu cred că voi mai avea dorințe mari sau ambiții literare glorioase după această tragedie și mutilare a sănătății populației Pământului. Deși niciodată nu l-am iubit prea mult, pentru că făcea parte din profesie, calculatorul mi-a devenit cel mai bun prieten care îmi aduce în izolarea impusă o mică parte din Lumea prietenilor mei, cu care am înțeles că nu mai trebuie să dau mâna iar cu prietenele să nu mă mai îmbrățișez niciodată,...noroc că, eu am făcut-o în exces anticipând în comunism că acest capitalism ne va da puține șanse și ne va lua multe, printre care și exploatarea omului de

către om. În socialism era...invers ?! Constat sau brusc îmi urăsc modul actual de existență de pe Meridianul acestei Lumi prea materialistă, needucată și nesimțită. Pe deasupra, simt brutal, că ea este profund virusată și fără leac. Desconsideratul FB-uk a devenit acum ziarul cotidian, chiar orar și minutar, de neînlocuit. Mă revigorează mult Skype-ul în care îmi văd nepoții crescând și copiii mei, care se îngrijorează inteligent cum să-i apere de Covid-19. Am ajuns în halul de sentimentalism ca să-mi sărut ecranul glaciului computer care îmi prezintă captivant căpicul nepoțelilor mei din **Lume** și pe care nu-i văd de atâta amar de vremuri grele, și nici nu știu când îi voi mai privi de aproape. Stresul generat, în mod programat pe toate canalele TV concurente, ca audiență, îmi provoacă niște modificări morfologice și fiziologice de neînchipuit. Am încercat să conduc mașina după o lună-două de pauză și a constatat că sunt un dezastru de șofer, am încercat câteva plimbări scurte și am avut un mers dureros, împleticit și paralytic. Zâmbesc tâmp, vorbesc singur ca un dialog telefonic cu toți cei care-mi lipsesc imens în astă Nouă și **Virusată Lume** ! Nici nu pricep dacă mai pot, am voie, dacă este bine și sănătos ca să-mi sărut rudele, să-mi îmbrățișez prietenii, sau să mai dau vreodată mâna cu cineva, în tot restul de viață...rămas.

Lumea asta nu-i a mea, cea aflată parcă sub un clopot mare bisericesc, în care versurile lui **A. Păunescu** sună ca o rugăciune :

Murim aici și nimeni nu ne-aude,
Blocați între o yală și-o fereastră,
Și ne e dor de oameni și de rude,
Și ne dor de însăși viața noastră.

Doream să nu fi scris niciodată această carte tristă plină cu pesimism și cu o filozofie ca a lui Dante Alighieri. Însă scrierea capitolului acesta a fost declanșat de o Doamnă pe care am cunoscut-o pe FB-Dorina care, printr-un ironic și ilar mesaj și cu o fotografie, mi-a declanșat subit pofta de rescris. Mi-a răs în mesajul trecut când îmi dorea...de toate și semna Dorina, de pe trotuarul străzii Corvette din Milano! Ea fiind o onorabilă doamnă cu aptitudini de poetă și cunoștințe temeinice de filozofie și istorie. La un moment dat mesajele noastre s-au intersectat, cam cu același conținut. I-am scris atunci imediat mesajul acesta : La sfârșit, adică după această pandemie trecută, vom regreta mai mult

șansele pe care le-am ratat prosteste sau din orgoliu și indolență, oamenii pe care nu i-am cunoscut sau iubit, timpul pierdut cu oameni fără valoare și caracter, viața netrăită la timp și neprofitor, femeile care mi s-au oferit cam cât... de un TIR cu remorcă, cărora eu le-am dat cu îngâmfare și tifla, nu cu fizicul. Am fost un bou prost plin cu orgoliu, când eu mă credeam un taur aprig și inteligent. Dar, e târziu pentru imputări și regrete, așa că-mi fac zilnic un cadou, rămânând neschimbat, singur și plin de trufie.

Decât să fac filozofii originale și proaste mai bine mai dau un vers a lui Păunescu, unul de o premoniție incredibilă și de o filozofie tristă, care nu-i era caracteristică LUI, când era în viață, el iubind furibund și cântând viața:

Miroase-a carantină peste veac,
Bolnavii sunt chemați să se supună
La încercarea ultimă, comună,
Să li se spună, nu mai aveți leac.

Acuma, în loc de alte gânduri funerare, mai bine scriu niște filozofii de la cei care-și fac mereu un cadou în viață pentru a rămâne la fel de deștepți, demni și liberi. Sau mai universal zis, când Lumea spune...Renunță ! Speranța îți șoptește...Mai încearcă o dată - OMULE ! Și mai cald și idealist Radu Gyr spunea că : Banii și puterea te fac arogant, boala și moartea îți demonstrează că ești nimic pe acest pământ.

Sunt oameni care îmbătrânesc urât, oameni care înnebunesc frumos și oameni care mor subit și la timp, fără să-și deterioreze viața trecută sau versurile geniale de dor și intensă iubire :

Să mai vii într-o zi, să mai vii pe la noi,
C-am găsit niște ani, să ți-i dau înapoi,
Anii noștri frumoși, anii noștri nebuni,
Am să-ți dau săptămâni, anotimpuri și luni".

-A. Păunescu.

Azi, cu o silă și reală sperietură televistică și cu o curiozitate microbiano-virusistică de microscop, mi-am pus **pentru** prima dată masca. Însă, degeaba ! M-a recunoscut de la primul colț de stradă securistul pensionar care m-a salutat vesel strâmb, spunându-mi și adăugând repede că el putea să-mi spună și azi toate rudele din SUA și prenumele amantelor !? Dar nu ne-am pierdut reciproc timpul, că el

Înjura atunci, tocmai blestema glasnic niște "CĂȚI" care i-au tăiat-o lui și la niște colegi... valoroși pensionari, și doară, pe câți a mai lucrat el atunci și acolo, când România era un RAI ?!

P.S. Dezavantajul esențial al purtării măștii este că nu poți scuipa spontan și flegmatic în astfel de situații !

Mergând totuși, în tandem o bună bucată de drum, pentru că suntem vecini, securistul colonel avea încă ceva interesat de spus, apropo de viața sexuală în pandemie în comparația dintre ceea ce am trăit noi și ceea ce simte el,...azi. Doar EL ! Asta-i viață măi prozatorule idilic ? Mă piș pe lumea asta nouă, liberă și capitalistă. Comunismul era parfum și viață despre care dacă vorbesc eu nu mă crede nimeni, iar dacă scrii tu, nu te mai citește nimeni ! Asta este Apocalipsa, bre Mușteriu Scriitor! Treci și fircălește încă un roman, cu frică și nemincinos, că ai ce sicri...ie...acu ! Așa vă trebuie, băi telectualilor ! Ați vrut - Multă Revoluție, Libertate, Comunism, Virus, Moarte... ! Bă acuma, suntem gata și aproape morți, ca omenire, și sigur ca țară ! Noi,ăștia roșii, securiști, cum ne spuneți voi desconspirativ, turnătorii din trecut, vom fi în veci învingători !

Mai bine să închei cu un citat din gândirea filozofică a lui Dante Alighieri: Nu este durere mai mare decât să-ți amintești în restrînte de timpul când erai fericit...și acuma mă bag eu cu filozofia mea marxistă de la coada vacii...când puteai săruta, pipăi cu toată pielea și simțurile, iubi fără mască și prezervative, goi și fără combinezoane de protecție, și bea oriunde, orice și oricât. Nu-i din Divina Comedie decât prima parte, este din Nebunia Tragedie Virus a zilelor noastre, cea de azi a bătrânilor cei mulți, ca mine, fără niciun sentiment și apărare. Numai că de data asta cu ordinea dureros inversată de criza virusului mondial – Rai-Purgatoriu-lad !

Mă simt vinovat ! Căci, imediat, după ce am împlinit o vârstă banală și nesuferită, s-a declanșat în **Lume** criza virotică care ne face viața un dezastru existențial. Gândurile ne duc desperați spre viața aceea a noastră din comunism pe care o desfidam și la tineretea eșuată, dar unică și incomparabilă! Poate, de aceea – **Trebuie întotdeauna început, cu sfârșitul - S.J.Lec.**

2. La Centenarul Liceului „Avram Iancu” Brad, din anul 1969, împreună cu Arsenie Boca, iar la Aniversarea celor 150 de ani de atestarea documentară a acestei renumite Școli, cu Lumea tristă a nepremianților politici actuali...!

„Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut.

De la cârma minții atârână totul.

Dacă nu ai ordine în minte nu poți avea ordine în viață”.

Arsenie Boca

Nu pot să cred că au trecut 50 de ani de la sărbătorirea Centenarului Liceului meu din Brad. Amintirile mele de la această Aniversare sunt legate sentimental de faptul că, acolo și atunci, l-am cunoscut pe Nenea Zian, devenit, istoric, Părintele Arsenie Boca. Trebuie să relatez, mai întâi, această scurtă conversație și unică, precum și modul de desfășurare a Festivităților de comemorare la cei 100 ani de existență a Liceului Teoretic de cultură și educație ardelenescă-„Avram Iancu” din Brad, petrecută în anul 1969, când eu eram elev. Asta, ca s-o compar, ilar și revoltat, cu Aniversarea a celor 150 de ani ai Liceului. Această bășcălie politică organizată sau mai precis dezorganizată de niște oameni politici de azi, după acești 30 de ani de puțină Democrație și multă Libertate.

Sunt foarte puțini oameni care încă se pot mândri cu o astfel de întâlnire legendară, de cum, cu patru dialoguri purtate întâmplător de mine cu Nenea Zian-Părintele Boca, între anii 1962-1972. Însă ultimele două întâlniri au fost memorabile și sunt pregnante în amintirea mea. În anul 1969, la Centenarul Liceului nostru din Brad, eu eram prezent acolo, pe o mare scenă, într-un recital patriotic de poezie, apoi la cor și, în final, ca un component, jucător de bază al echipei de fotbal și de baschet. Eram în acea brigadă artistică de propagandă istorică comunistă vreo 12 elevi și eleve din Liceu, cei mai frumoși și mai talentați la recitări de

poezie patriotică, deși eu nu făceam parte dintre acei iscusiți declamatori. Eram 6 băieți și 6 fete în costume populare moțești care evocam personalitatea lui Avram Iancu și importanța Unirii din 1918.

La finalul recitalului artistic părinții și prietenii erau răspândiți peste tot terenul de fotbal sau în curtea neîncăpătoare de sute și mii de patrioții hunedoreni. Era o vreme superbă, o sărbătoare centenară patriotică. La final, eu am preferat să joc un baschet cu echipa Liceului și să mănânc 5 mici, apoi să beau o sticlă de apă minerală cu sirop de vișine, de la colțul chioșcului din incintă. Spre final m-am odihnit pe băncile de lângă intrarea profesorilor în cancelarie, unde mi-am schimbat costumul național în uniforma de elev cu chipiu. Mare surpriză istorică și întâmplătoare avea însă, să se petreacă atunci ! Spre mine se îndreptase luminos și fericit peste măsură, ca să mă felicite - Nenea Zian, cel care era îmbrăcat în aceeași costumație albă, ca în urmă cu 8 ani, dar de data asta avea un cioc barbișon, și, parcă devenise puțin mai albit de timp. De când m-a privit zâmbitor, mi-a zis prietenește – „N-am știut că ai atâtea talente, știam doar că ești premiantul clasei și un bun sportiv, te felicit pentru evoluția ta din acești ani, de când noi nu ne-am mai văzut, cred că au trecut deja vreo 5-6 ani sau mai mult ?” Am făcut calculul, mai târziu, și am socotit că, el avea atunci, 59 de ani ! A vorbit, doar el, spunând modest: „Măi Domnișorule, iar ne este dat să ne vedem. De data asta la Centenarul Liceului nostru, pe care eu l-am absolvit, exact acum 40 de ani. Parcă a fost ieri ! Pe scările acelea de la Cancelarie intrau doar profesorii Ciocan și Radu, Protopopul Damian, directorii și profesorii. Când am terminat eu Liceul, am sădit acolo un gorun, în partea stângă a intrării. Azi am venit să văd dacă pomul a mai rezistat vremurilor și dacă nu s-a uscat. Nu ! Sper să ajungă falnic ca și Gorunul lui Horea. S-a așezat apoi pe bancă, liniștit și zâmbitor lângă mine, arătând mândru spre stejarul din față, parcă-și povestea ceva, doar pentru sine. Vezi, Domnișorule, pomul acel puternic de la marginea aleii, eu l-am plantat acum 4 decenii, când am absolvit Liceul, ca șef de promoție ! Am rămas mut, i-am privit admirativ ochii săi limpezi, chipul satisfăcut și fericit. Nu înțelesesem până atunci de ce venise Zian, tocmai de la București, special, pentru aniversarea a 100 de ani de atestare documentară a Liceului comun absolvit. Mi-a arătat atunci, cred, că și o poză cu cei 60 de elevi colegi care au terminat împreună cu el Liceul din

anul 1929. Era mândru de amintire și poza păstrată, când a amintit că Liceul din Brad fusese al patrulea Liceu înființat în Ardeal. Mi-a strâns mâna calduros, când a observat că spre mine veneau gălăgioșii mei colegi din echipa de baschet pentru a merge la corul obligatoriu, unde cântam doar din Cântecele Iancului și despre Unirea din 1 Dec. 1918. Nenea Zian s-a retras, ca o nălucă, nici nu știu dacă l-am salutat politicos, fiind prins de nărozii mei colegi de echipă, care veniseră însoțiți de niște colege cu minijupe superbe. Așa-i în tinerețe, totul este la superlativ, iar amintirile devin basme cu Zmei și Ilene Cosânzene.

Sinestezii însă nu pot fi controlate, ele vin prin analogii de simțuri și prin persoanele din trecut...Mi-amintesc vag, cu străduință de memorie, că Nenea Zian a zis ceva despre preotul profesor de religie-Damian cu care clasa sa mergea la Liturghie și care l-a determinat să meargă la Teologie. Nu l-am mai ascultat atunci, doar când i-am strâns mâna, apoi am salutat. Și azi regret dialogul prea repezit și considerat atunci, unul neimportant ! Valurile tinereții !

Doar, azi, am nostalgia și mândria că am cunoscut un asemenea OM ! Și s-a mai realizat odată revederea, ca să-l întâlnesc, de data asta, nu întâmplător. Ultima ! În 1972, când se aniversau 100 de ani de la moartea Tribunalului Avram Iancu. La comemorarea planificată și așteptată de o Țară întreagă, Partidul Comunist Român făcea o propagandă plină de patriotism, dar și bine marcat festivismul evenimentului, cu o investiție gigantică pentru acele vremuri, poate mare și pentru vremurile de azi, în satul meu - Baia de Criș. Ridicarea unui obelisc grandios din piatră de Uroi, cu statura impresionantă a lui Avram Iancu, alături de o coloană de marmură de 15 metri, ca la egipteni, chiar și culoarea era un galben de Nil. Impozantul monument era ridicat aproape, la 50 de metri de locul unde murise Avram Iancu, pe prispa lui Ioan Stupină. În Piața care devenise impozantă în ultimii 2-3 ani când veneau un grup de tineri și tinere, probabil studenți la arte plastice, însoțiți de un bătrân sculptor profesor și conducător de lucrare, care dădea indicații unor constructori ce să aducă și cum să monteze segmentele acelui Obelisc mândru și impunător pentru toată regiunea Hunedoara, de cum pentru Baia de Criș. Obeliscul Iancului cel luptător împotriva ungarilor era ridicat atunci, în chip naționalist, tocmai în fața porții de la intrarea în Biserica Franciscană. Trebuia inaugurat evenimentul de către Organele de Partid